

RENÉE OLSTHOORN

Een serenade voor Gina

roman

Happy in de Hofstad 3

Hoofdstuk 1

Gina

‘Grrrr.’ Enigszins theatraal pakte Gina Giuliano met beide handen haar weelderige, krullende zwarte haardos beet om uit pure frustratie de haren uit haar hoofd te trekken. Natuurlijk deed ze alsof maar, *oh my God*, wat had ze het moeilijk! ‘Ik kom er niet uit!’ siste ze getergd.

Achter in het Italiaanse restaurant van haar ouders in de wijk Little Italy in New York City zat Gina aan een tafeltje met haar laptop geopend voor haar neus. Na er een uurtje of twee naar gestaard te hebben, kon ze niet anders dan constateren dat het Word-document op het scherm er nog eng maagdelijk wit uitzag.

Terwijl ze afwezig aan een overheerlijke huisgemaakte cannolo knabbelde, pijnigde ze haar hersenen af naar een openingszin voor de roman die ze moest schrijven.

Moest?

Jazeker, móést. Ze had er al een contract met haar uitgever voor getekend.

Haar debuut had nummer één gestaan op de New York Times Bestsellers Book list, en haar uitgever had niet kunnen wachten om haar een contract voor een tweede roman aan te bieden. Hij had haar zelfs al een voorschot betaald. En ook al had ze ideeën zat en wilde ze dolgraag knallen, het wilde even niet lukken.

‘Dat krijg je als er druk op staat, dat vermoordt het creatieve proces,’ verzuchtte ze niet zonder dramatiek. Vermoeid sloot ze haar groenbruine ogen. ‘Ik kom niet eens toe aan een openingszin,’ mompelde

ze. O, ze had er zat geprobeerd maar ze stuk voor stuk gedeletet: ‘Sarah keek naar haar betraande gezicht in de spiegel’. Brrr. Weg ermee. ‘Sarah trok haar ochtendjas uit en stapte in bad.’ Nog erger. ‘Sarah sloeg het boek open op de bladzijde waar ze gebleven was...’ Schrappen maar. ‘Hoe durf je,’ gilde Sarah.’ Brrr, nee!

En over een titel durfde ze nog niet eens na te denken. Ze klikte het document weg zonder het te bewaren en opende haar Facebook-account. Het eerste wat ze zag was een foto van vier jaar terug. Onmiddellijk begon haar hart als een wilde tekeer te gaan. Het was een selfie van haar en Jason, allebei lachend, baseballpetjes van de New York Yankees op hun hoofd en een flesje bier aan de mond. Zo’n ‘herinnering’, een Facebook-gimmick, deelde ze normaal gesproken niet. Tenslotte hadden haar Facebook-vrienden’ er destijds al op gereageerd, en ze vond het opdringerig om ze er nog eens mee lastig te vallen. Deze keer maakte ze echter een uitzondering. Waarom wist ze niet precies. Had ze toch nog behoefte aan wat steun, aan wat medeleven?

Het was namelijk niet zomaar een selfie maar een selfie van haar en haar highschool *sweetheart* met wie ze al tijdens hun schooltijd een serieuze relatie had gehad en met wie ze had verwacht een lang en gelukkig leven te hebben. Daarvan was ze heilig overtuigd. Nog steeds.

Het had echter niet zo mogen zijn.

Twee jaar geleden had het noodlot toegeslagen, en sindsdien had ze een gebroken hart. Een gebroken hart dat maar niet wilde helen.

Ze voelde een traantje over haar wang omlaagrollen. Jason, die medicijnen studeerde aan de Columbia University in New York, had een studentenbaan als fietskoerier voor een groot advocatenkantoor. Op een ochtend, tijdens de spits, was hij gegrepen door een bestelbus. Hij was op slag dood.

Gina was ontroostbaar, beide families waren ontroostbaar, radeloos. Iedereen was het erover eens: al hadden ze elkaar bloedjong leren kennen, ze waren soulmates en voor altijd voor elkaar bestemd geweest.

Sinds Jasons dood had dan ook geen man haar pad gekruist die ook maar in de verste verte aan hem had kunnen tippen. Niet dat ze helemaal niet gedatet had. Het was gewoon nooit iets geworden. Er was geen enkele keer een vonk overgesprongen. Bovendien had ze steeds een vaag schuldgevoel gehad om het feit dat zij uitging, terwijl hij...

Onwillekeurig ontsnapte er een snik aan haar keel. Ze slikte. Verdrietig klapte ze haar laptop dicht en keek om zich heen. Het was nu nog stil in het restaurant, maar over een uurtje of twee zouden de eerste lunchgasten binnendruppelen.

Haar moeder, Betsy Giuliano-Boterenbrood, stond achter de toog haar administratie bij te werken. Haar vader Vito Giuliano was in de keuken met zijn brigade bezig de gerechten voor de lunch voor te bereiden.

Gina was apetrots op haar vader. En terecht. Als nakomeling van arme immigranten uit Sicilië had hij zich opgewerkt tot een van de beste chefs van New York, en had zijn restaurant, kortweg Vito's genaamd, tot een begrip gemaakt. En dat niet alleen in de wijk Little Italy, maar ook ver daarbuiten. Iedere middag, iedere avond was het er stampvol.

Tegenover nieuwe klanten schepte Vito op over het feit een nazaat te zijn van Salvatore Giuliano, een bandiet met maffiaconnecties op Sicilië, maar tegelijk ook een soort van Robin Hood die in de eerste helft van de twintigste eeuw leefde. Hij stal van de rijken om het onder de armen te verdelen. Echt waar? Welnee! Het was een *urban legend*, een broodjeaapverhaal. Hij vertelde het om te imponeren. En iedere keer als hij het bij nieuwe klanten deed, kon je zijn vrouw hoofdschuddend achter de toog zien staan, maar wel met een glimlach om haar mond.

Betsy was een van Pieter Boterenbroods kleindochters. Pieter, die de bui blijkbaar had zien hangen, was nét voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog naar de Verenigde Staten geëmigreerd. Hij wilde er als meestermeubelmaker zijn geluk beproeven. Hij was neer-

gestreken in een kleine gemeente in de staat Michigan, waar al veel Nederlanders hem waren voorgegaan.

Zijn vak had hem geen windeieren gelegd, want capabele ambachtslieden kon men destijds goed gebruiken in de VS. Na eerst voor diverse bazen te hebben gewerkt, had hij voldoende geld gespaard om zijn eigen meubelatelier te beginnen: PPP, ofwel Pete's Phenomenal Phurniture.

Ook al beheerste hij het geschreven Engels duidelijk nog niet optimaal, bescheiden was hij allermint. In die zin was de Amerikaanse mentaliteit, die geen valse bescheidenheid kent, hem op het lijf geschreven. En de spelfout in zijn bedrijfsnaam werd grappig genoeg al snel een soort van *signature*. Het werd dan ook een eclatant succes, met een ontwerp voor een chaise longue als grootste hit. Wilde je erbij horen, dan had je een stoel, tafel, bank of bed van Pete in huis.

Pieter trouwde een Amerikaanse en verhuisde met haar naar The Big Apple. Ze kregen twee zoons, Frank en William. Betsy was enig kind en dochter van Frank, Gina's opa van moeders kant dus. De naam Boterenbrood was in de VS veiliggesteld dankzij William die drie zoons kreeg. William was tevens de zoon die het meubelatelier van zijn vader voortzette.

'Wil het niet lukken, *sweetie*?' vroeg haar moeder, die de stemming van haar dochter altijd feilloos aanvoelde.

'Voor geen meter, mama,' antwoordde Gina. 'Het is één grote chaos van ideeën en ideetjes in mijn hoofd, zo verschrikkelijk onsamenhangend!'

'Je hebt nog tijd zat, *honey*. Je weet toch hoe dat gaat? Het zijn net stukjes van een enorme puzzel. Op een gegeven moment vallen ze allemaal op hun plek,' zei ze met geruststellende stem. 'Trek in een espresso? Word je lekker alert van,' besloot ze grinnikend.

'Ja, graag.' Tegen wil en dank moest Gina ook een beetje lachen en vergat voor even de selfie die ze zojuist had gezien en gedeeld. Voor haar writer's block haalde ze voorlopig maar even haar schouders op. Het contract leek haar te verlammen, iets wat ze haar uitgever

natuurlijk niet kon verwijten. Het was trouwens ook niet voor de eerste keer, het hoorde er kennelijk bij en uiteindelijk kwam altijd alles op zijn pootjes terecht.

Met in iedere hand een kopje espresso kwam Betsy achter de toog vandaan en ging bij haar dochter aan het tafeltje zitten.

‘Je writer’s block is duidelijk niet het enige wat je dwarszit,’ begon Betsy nadat ze een slokje van haar koffie had genomen. Ze kende haar dochter zo goed. ‘Ik kan zien dat je aan Jason denkt.’

‘Klopt, mama.’ Gina keek verdrietig voor zich uit. ‘Ik checkte Facebook even en stuitte op een fotootje van ons beiden. Het is nog steeds zo moeilijk voor me om het te accepteren.’

‘Het is verschrikkelijk wat er is gebeurd, *darling*, en het klinkt misschien cliché, maar het leven gaat verder. Pak het weer op! Je bent nog zo jong.’ Ze pakte de hand van haar dochter over het tafeltje heen beet en gaf er een kneepje in. ‘Ik weet zeker dat hij niet zou hebben gewild dat je bij de pakken zou zijn gaan neerzitten en je je hele leven ongelukkig om hem zou blijven voelen.’

‘Dat weet ik, dat realiseer ik me echt, maar ik mis hem nog steeds zo vreselijk. Ik hield zoveel van hem.’

‘Dat begrijp ik toch, schatje. We hielden allemaal van hem. Ik wil alleen zo graag dat je weer gelukkig wordt.’

Opeens begonnen de grote blauwe ogen van haar moeder te stralen. Ze stak haar wijsvinger naar Gina uit. ‘Ik heb een idee. Wat zou je ervan vinden als *dad* en ik jou een reis naar Nederland voor je verjaardag gaven? Sinds die correspondentie tussen mijn opa en zijn neef ben je tenslotte geïnteresseerd geraakt in het land van je overgrootvader.’

‘Wow, *mom!* Een reis naar Nederland! Super cool!’

Precies op het moment dat Gina ‘Nederland’ liet vallen, kwam Veronica van der Velden, Gina’s roommate, bezweet en al binnen. Ze had duidelijk net haar joggingronde in Central Park achter de rug. ‘Nederland? Wat is er met Nederland?’

‘Ciao, Veronica!’ zeiden Betsy en Gina in koor.

‘We hebben het over een reis voor Gina naar Nederland. Espresso?’ zei Betsy, die zonder Veronica’s antwoord af te wachten opstond om een espresso voor haar te maken.

‘Graag, maar hoezo Nederland? Door mij?’ vroeg ze met een knip-oog.

‘Nee, *sweetie*, in verband met onze Nederlandse *roots*.’

‘Hebben jullie Nederlandse *roots*? Huh? Daar wist ik niets van! Vertel!’

Daarop vertelde Betsy aan Veronica dat haar meisjesnaam Boterenbrood was, en dat ze in een schoenendoos van haar grootvader Pieter oude foto’s en brieven uit Nederland had gevonden die van een verre neef bleken te zijn, ook een Boterenbrood, en gericht aan haar grootvader.

Veronica’s mond klapte open bij het horen van de naam Boterenbrood. Dit kon niet waar zijn. Ze plofte op een stoel neer en wierp Betsy een verdwaasde blik toe. ‘Dat meen je niet.’

Betsy en Gina keken eerst elkaar verbaasd aan en wierpen vervolgens Veronica een vragende blik toe.

‘*Gosh*, Veronica, wat is er?’ vroeg Betsy.

‘Een lang verhaal. Komt de Boterenbrood van de correspondentie toevallig ook nog uit Den Haag?’

‘Eh, ja,’ antwoordde Gina aarzelend. ‘Is er soms iets fout met die familie?’

Veronica slaakte inwendig een diepe zucht. Ze hoopte dat ze niet zou gaan hyperventileren van de schrik. ‘Eh, nee hoor.’ Nerveus haalde ze een hand door haar haren. ‘Ik ken er een paar. Gewoon toeval.’

‘Zeg dat.’ Gina en Betsy keken elkaar opnieuw aan, nu echter met een veelbetekenende blik. Ze hadden allebei een sterk vermoeden dat er meer achter zat.

‘Wil je erover praten, V?’ vroeg Gina.

‘Nee hoor,’ zei ze weer. ‘Er valt weinig te vertellen.’ Maar het feit dat ze haar blik afwendde en te schielijk een slokje van haar koffie nam, sprak boekdelen.

‘Goed, om even op Nederland terug te komen,’ zei Betsy, haar dochter subtiel een blik toewerpend van geloof-je-het-zelf? ‘Vito en ik trakteren Gina op een reis naar haar *roots*.’ Overigens wist haar man er nog niets van, het idee was immers spontaan bij Betsy opgekomen. Ach, dat was Vito wel gewend, en Betsy – onbekommerd als ze was – was ervan overtuigd dat hij er geen enkel bezwaar tegen zou hebben.

Pieters nakomelingen hadden nooit de behoefte gevoeld om de in Nederland wonende familieleden op te zoeken, net zomin als er vanuit Nederland ooit belangstelling voor de familie in de VS was getoond. Tenminste, dat dachten ze tot de schoenendoos vol correspondentie gevonden was. Nuchtere Betsy had zich voorheen nauwelijks met haar Nederlandse afkomst beziggehouden. Het was voor haar een te ver-van-haar-bed-show. Wat moest je immers met mensen die je helemaal niet kende? Bovendien was ze blij dat ze zich na haar huwelijk Giuliano had kunnen noemen, want ze vond haar meisjesnaam maar *weird: butter-and-bread*. Als het nou nog *bread-and-butter* geweest was. Die naam sloeg wat haar betrof nergens op.

Toen Gina haar moeder op een mooie lentedag met de grote schoonmaak had geholpen, was ze op een doos met bundeltje brieven gestuit. Het bleken brieven te zijn aan haar overgrootvader Pieter. De afzender was ene Berend Boterenbrood uit Den Haag, Nederland.

Betsy, die de brieven na de dood van opa Pieter tezamen met oude foto's in een schoenendoos van haar vader Frank ter bewaring had gekregen, had er nooit serieus naar omgekeken. Lezen kon ze ze niet, ze beheerste het Nederlands niet, en op den duur was ze ze compleet vergeten. Maar Gina's nieuwsgierigheid was gewekt. Haar opa Frank, die wel een aardig mondje Nederlands sprak, had ze voor Gina al lezende in het Engels vertaald.

Zowel voor haar als voor haar moeder en zeker ook voor *grandad* Frank, die er eerder nooit naar had omgekeken, waren ze een openbaring geweest. Tussen 1990 en 2000, het jaar voor Pieter stierf, hadden

Pieter en Berend gecorrespondeerd. Dit nadat Berend Boterenbroods vader, een van Pieters neven, was overleden en ze naar aanleiding daarvan in contact met elkaar waren gekomen. Uit de brieven, ‘echte’ papieren brieven van Berend, konden ze opmaken dat de twee elkaar nooit in levenden lijve hadden ontmoet, maar dat ze duidelijk een klik hadden.

Door de brieven was ook bij Betsy de belangstelling voor haar Nederlandse *roots* gewekt, en moedigde ze Gina enthousiast aan contact met de familie te zoeken. Ze zou dolgraag de inhoud van de brieven van haar grootvader willen leren kennen, en ze hoopte dat Berend ze had bewaard.

‘Wie weet wat het allemaal teweeg zal brengen,’ vervolgde Betsy. ‘Inspiratie voor je nieuwe boek misschien.’

‘Wie weet.’ Gina keek haar moeder en Veronica peinzend aan, waarbij het haar opviel dat er bij Veronica vreemd genoeg weinig enthousiasme viel te bespeuren.

De opgewonden stem van Betsy haalde Gina uit haar gepeins. ‘Stel je voor dat het net zo’n bestseller wordt als je eerste. Of nog mooier, zo een als *Onder de Toscaanse zon* van je collega Frances Mayes. Daarvan is zelfs een filmbewerking gemaakt! Ik heb al een titel voor je: *Onder het Nederlandse wolkendek*.’

Om die opmerking moest Gina hartelijk lachen.

Tegen haar verwachting in was haar romandebuut, het semi-autobiografische verhaal van een jonge vrouw die vanwege een traumatische gebeurtenis worstelde met een eetstoornis, een bestseller geworden. Geen wonder dus dat haar moeder zo’n vertrouwen in haar had.

Na het lezen van de brieven had Gina samen met Betsy de sociale media afgestroopt naar verre verwanten in het land aan de andere kant van de Atlantische Oceaan. Berend Boterenbrood, de schrijver van de brieven, was prominent op Facebook aanwezig, ‘horecaffer in

ruste, stond er in zijn profiel, wat dat ook betekenen mocht. Maar er waren er meer. Met een glimlach om haar mond had ze de profiel-fotootjes van personen met de naam Boterenbrood die ze tussen Berends Facebook-vrienden aantrof bekeken, onder wie Eva Lamoureux-Boterenbrood, Josefiën Boterenbrood, Barbara Boterenbrood en Tim Adams-Boterenbrood. Verder opvallend veel Marijkes en uiteraard andere vrouwen en mannen die geen Boterenbrood heetten.

Mooie mensen, vond ze. En ze zag overeenkomstige familietrekken. Of wilde ze die zien?

Nu ze zich zo in de familiegeschiedenis hadden verdiept vonden Betsy en Gina het toch een beetje vreemd en ook jammer dat het contact tussen de familie zo volledig verwaterd was.

‘Oké, mama. Het is de hoogste tijd dat ik stappen onderneem. Ik wil er graag heen, maar of het echt gaat gebeuren laat ik afhangen van de reacties van de familie in Nederland.’

‘Prima, kindje. Ik ben razend benieuwd, laat het me zo snel mogelijk weten dan kunnen we de vertrekdatum bepalen en de tickets voor je bestellen.’ Betsy gaf haar dochter nog een kneepje in haar hand, waarna ze opstond om haar bezigheden te vervolgen.

Schrijfster Gina is een Amerikaanse met Italiaans/Nederlandse roots en woont in New York City. Jason, de liefde van haar leven, is twee jaar geleden door een noodlottig ongeval om het leven gekomen, en Gina kan hem maar niet vergeten. Tijdens een van haar dagelijkse jogrondjes door Central Park ontmoet ze de Nederlandse Sven, een cellist en docent aan The Juilliard School of Arts. Sven wil Gina graag beter leren kennen, maar Gina is terughoudend. Ze ziet elke vorm van contact met Sven als verraad naar Jason toe. Ze probeert zich te focussen op het schrijven van haar nieuwe boek, maar Gina kampt met een writer's block. Om haar te helpen biedt haar moeder Betsy haar een vakantie aan naar Nederland, om haar Haagse familie Boterenbrood te leren kennen. Geeft dit Gina meer inzicht in wie ze is en durft ze haar hart weer open te stellen voor de liefde?

Renée Olsthoorn is auteur, blogger en vertaler. Na het behalen van de shortlist van de Harlequin Bouquet-schrijfwedstrijd in 2014 besloot ze verder te schrijven in het romantische feelgoodgenre. *De Franse slag* was haar debuutroman. Inmiddels is de serie uitgegroeid tot een trilogie, met de delen *Josefiens Zevende Hemel* en *Een serenade voor Gina*.

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 9 789020544695

9 789020 544695

Z&K